

P A V E L R E N Č Í N

V Ě Z N Ě N Ā

PAVEL RENČÍN
VĚZNĚNÁ

P A V E L R E N Č Í N

VĚZNĚNĀ

Inspirováno skutečnou událostí

ARGO

© Argo, 2015
Copyright © Pavel Renčín, 2015
www.pavelrencin.cz
Cover illustration © Milan Malík, 2015

ISBN 978-80-257-1632-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-1663-2 (e-kniha)

KAPITOLA I.

Probudil jsem se, a když jsem zprudka otevřel oči, vtrhla do nich tma a vyplnila celou moji duši...

Ležel jsem na zádech v široké posteli a nade mnou visel strop, jen o stupeň šedi světlejší než stěny pokoje. Útržky snu, který jsem si nepamatoval, ale který ve mně zanechal svíravý neklid, se pomalu vytrácely a já si uvědomoval, že jsem doma, v pankráckém bytě. Poslouchal jsem vlastní dech, který trhal ticho jako ztupený nůž, a v závratné výši třináctého patra jsem slyšel, jak z hlubiny hučí noční magistrála. Od železničního seřadiště ke mně doléhalo kovové narážení vagonů a klinkání kolejí, které si našlo cestu i přes zavřené okno pokoje. Muselo být hodně po půlnoci, venku tma tmoucí a po ránu ani památky. Zatímco jsem na jedné úrovni vědomí přemýšlel, co mě vlastně vzbudilo, na druhé nabývala vrch ospalost a já začal pomalu usínat. Pak se to ozvalo znovu:

Podivné zaskřípění v předsíni.

Co může v předsíni skřípět ve tři ráno? Teď už jsem neměl na spánek ani pomyšlení. Pokoj strnul v nehybnosti. Ozývalo se tikání hodin zavěšených vedle dveří. Prach sedal na rozkládací sušák na prádlo, jehož dráty se roztahovaly jako dlouhé nohy pavouka sekáče. Měsíční světlo se dralo škvírami mezi záclonami a dopadalo na hromadu časopisů na nočním stolku, které vévodil tři měsíce starý Reflex. Na zdi vedle vestavěné skříně visela kůže stažená z varana, nesmyslný suvenýr z cesty do Indie. Varan na mě poučil vyschlé bulvy, které jako by říkaly: *tuk, tuk, máš tu návštěvu, kamaráde.*

Pak mi došlo, že dívka, s níž tu bydlím, možná jen odešla na záchod. Už se mi téměř ulevilo, když jsem se otočil vlevo a uviděl pokrývku kopírující tvar jejího těla. Ležela vedle mě, tiše a nehybně. Dřív než jsem se nad tím stačil zamyslet, ozvaly se znovu ty zvuky v předsíni, zřetelněji než předtím. Šouravé kroky.

Zadržel jsem dech, ani jsem nedutal. Zíral jsem na zavřené dveře ložnice a bál jsem se pohnout. Někdo se plížil mým bytem. Bylo to jako noční můra, kterou jsem už mnohokrát prožil, teď se to ale dělo doopravdy. Byl tu někdo cizí a já ležel v posteli na zádech bezbranný, plný strachu. Kroky se zastavily přede dveřmi do ložnice. Hrůza mě vmáčkla do postele. Srdce bilo jako splašené.

Hlavou mi blesklo, jestli nemám po ruce nějakou zbraň, jestli by se dal použít sušák na prádlo, nebo jestli jsem na nočním stolku nezapomněl nůž od večere... Hypnotizoval jsem kliku dveří, nedokázal jsem od ní odtrhnout pohled. Zdálo se mi to, nebo se její konec pohnul a pomalu klesal? Nekontrolovaně se mi roztrásl prsty. Klika dosáhla spodní úvratí a mezi dveřmi a temným prostorem předsíně se rozšířila škvíra. S určitostí známou jen ze snů jsem věděl, že za dveřmi je něco strašného... Obrátil jsem se k ženě... chtěl jsem ji probudit, varovat, zacloumat s ní, vyburcovat ji... ale nešlo to. Bylo pozdě.

Dveře byly dokořán a za nimi čekala temnota. Mhouřil jsem oči, snažil jsem se ji prohlédnout, ale nedokázal jsem to, a když se ozvaly ty skřípavé kroky, to šátřavé a opatrné našlapování, a zamířilo ke mně, už jsem to nevydržel a vykřikl jsem. Vymrštil jsem se z postele a hmátl po lampě, kterou jsem sevřel jako palcát. Vrhł jsem se proti neznámému útočníkovi, ale nevšiml jsem si kabelu, který se táhl těsně nad zemí. Zakopl jsem a vrazil do židle, přes kterou jsem přepadl a letěl po hlavě vpřed. Reflexivně jsem pád zbrzdil rukama, dlaně ale narazily jen na sušák, který pod jejich tlakem odlétl, a já se střetl se zdí, až mi před očima vybuchly jiskry.

Možná jsem nakrátko ztratil vědomí. Když jsem se konečně vyhrabal na nohy, nahmatal jsem si na čele pořádnou bouli. Rozsvítil jsem a světlo mě bolestivě šlehlo přes oči. Ložnice vypadala jako po výbuchu. Sušák převrhnutý a pokroucený, lampa rozbitá, kabel od počítače vytržený ze zdi, odnesla to i zásuvka, která slabě jiskřila. Nočního návštěvníka jsem neviděl.

Světlo mi dodalo dost odvahy, abych se doplížil do kuchyně pro kuchařský nůž. Svíral jsem ho křečovitě, když jsem jeden po druhém procházel pokoje. Všude jsem rozsvítil, dokonce jsem otevřel i šatní skříň. Zkontroloval jsem vstupní dveře, všechny zámky byly neporušené a zajišťovací řetěz na místě.

V bytě jsem byl úplně sám, a nic na tom neměnilo, že ještě před chvílí jsem cítil intenzivní nebezpečí. Také jsem si uvědomil, že jsem ve své posteli viděl nějakou ženu. Jasně jsem si pamatoval, že při pohledu na ni mi to přišlo tak samozřejmé, správné, a přitom... kdo byla ta žena? Ta otázka mě vyděsila, a tak jsem se přiměl radši na to nemyslet.

Sáhl jsem po láhvi, která se v poslední době zabydlela vedle mé postele. Měla tam takové útulné, roztomilé místo, něco ji tam evidentně táhlo, když se tam pořád vracela. Ze stříbrného plata jsem vyloupl dvě tablety proti kouření. Málem mi vyklouzly z prstů, když jsem je pokládal na jazyk. Chutnaly horče jako ten prášek, co si ho v televizi sportovci sypou na dlaně, zmuchlaly mi obličej do šklebu, dokud jsem jazyk nepřelil hřejivou záplavou Jacka Danielse. To mi pokaždé udělalo dobře, protože najednou jsem tu už nebyl sám, kromě mě tu žil i jack a hřál mě v krku i na prsou, sklouzl mi do břicha a pohodlně se tam rozvalil. Evidentně mi byl nakloněn, protože mi dopřál dalších pár loků nezbytných k tomu, abych za svítání usnul.

Věděl jsem, že až ráno zamířím do školy, budu vypadat jako mrtvola. V tu chvíli mi to ale bylo jedno.

Byl květen a už několik týdnů pršelo. Slunce letos nikdo neviděl, mezi lidmi se povídalo, že ho po Novém roce pánbůh vyměnil za jeho vybledlou fotku. Ulice byly mokré a kluzké, barevnou vrstvičku olejů, která vždy přinášela jaro, z nich už slejváky dávno spláchly, takže byly louže nudné. Na cestě ze školy jsem se zastavil na zahrádce kavárny *Italiano Vero*, která patřila kamarádovi Luďkovi, zvanému Lucin. Popíjel jsem široko daleko nejlepší espresso a užíval si nakysle hořkou chuť, černou jako asfalt. Po silnici kolem projížděla auta, v korunách stromů vyrůstajících z betonu šumělo listí a Lucin se vznášel po kavárně s utěrkou přehozenou přes ruku. Přísným pohledem odhaloval každou nečistotu či šmouhu a bez meškání je odsuzoval k smrti, a když dospěl ke mně, usmál se.

„Tak co, byls na ty koloušky hodnej?“

Nikdy se nezeptal jinak. Vždycky mu pusa s tenkým knírkem praskla úsměvem, zamával dlouhými řasami a ptal se na koloušky...

„Banda debilů je to,“ odvětil jsem vlídně a usrkl kafe.

„Ale Martine... Oba víme, že je zbožňuješ, stejně jako zbožňuješ svoji práci...“ smál se mi ten parchant.

„Nevím, na čem jedeš, ale chci to taky... Oba víme, že mi jde o prachy.“

„Je všeobecně známo, že učení je práce sice těžká, zato výborně placená...“ kontroval ve stejném duchu.

„Amen. A příhod' mi k tomu espresu navrch jednoho jacka.“

„A protože jsi dobře placenej, tak to tentokrát nebude na futro, že?“

Když jsem říkal, že Luděk byl můj kamarád, trochu jsem to přehnal. Byl spíš známý, ale v mém případě to znamenalo, že je mi vlastně blízko.

Častokrát jsem přemýšlel nad tím, jestli bych se rozhodl stejně, kdyby mi znova bylo osmnáct. Šel jsem studovat pedák, a přitom ze mě mohl být chirurg, nebo právník, nebo popelář, nebo pornoherec... to vlastně můžu být pořád, populace stárne a gerontologické porno má budoucnost. Úlevu mi to ale nepřineslo.

Lucin se vzdálil pro sklenku, já jsem ho ale nevnímal. Koukal jsem se na slohovky před sebou, ani ty jsem ale neviděl, protože moje paměť si v posledních dnech dělala, co chtěla. Z koruny stromu se bezhlesně snesl list a drnknul mi o okraj hrnku. Visela na něm zelená housenka s miniaturními červenými tečkami a předstírala, že je mrtvá.

Ani tu jsem ale neviděl. Byl jsem ve své hlavě a bloudil chodbami vzpomínek. Stálo přede mnou tiskací PROČ, jímž začínala věta, která mi zněla v uších. Bylo to PROČ z řádu otravných, radši bych ho zametl pod rohožku, v hlavě jsem ale žádnou neměl, a tak se připomínalo. Může mi někdo říct proč, když jsem bez větších problémů vystudoval vysokou, proč se pokaždé, když se mě někdo zeptá na povolání, za svou odpověď stydím? Copak není učitelství prestižní zaměstnání? Copak nemají učitelé v rukou budoucnost národa? Copak nejsme inteligence? „Kecy, prdy, beďary, bez prachů si štěstí nekoupíš, kamaráde,“ odpověděl jsem si nahlas. Rozčilovalo mě to, nemůžu si pomoci. U prachů všechno začínalo i končilo.

S realitou jsem se tvrdě srazil vloni, kdy jsem se z nostalgické nerozváznosti zúčastnil třídního srazu po dvaceti letech, přestože jsem tomuto neuvěřitelnému lákadlu devatenáct let odolával. Sešli jsme se ve vyhlášeném Lokálu, kde je pivo jako křen, i když za ně dáte to, co jinde za dvě, a chvíli na sebe nevěřičně čučeli. Na první pohled mi totiž připadalo,

že dorazili jen členové učitelského sboru – samozřejmě že to byli spolužáci. Poté co jsem se vzpamatoval z toho, že z největších koček se staly boubelaté panímámy, a z největších ošklivek vyrostly sexy dračice, překvapeně jsem zjistil, jaký rozruch mezi spolužáky způsobilo, že pracuju jako učitel.

Zahrnovali mě otázkami i pozorností, a tak jsem se o učení a čase stráveném ve škole doširoka rozpovídal, přestože to nemám ve zvyku. Po několika pivech jsem básnil o tom, jak krásná a bohatá je čeština, jak je čtení pro mysl povznášející a jak smysluplné je tlačit to po dobrém i po zlém do těch prázdných makovic. Byl jsem hrdinou večírku, téma se točilo kolem učitelů, které jsme poznali nebo potkali, každý měl se školou nějakou zkušenost, někteří dokonce už měli na školách vlastní či nevlastní děti... Byl jsem na sebe skoro pyšný. Když jsem se vrátil ze záchodu, přisedla si ke mně dávná láska Petruška, vysolárkovaná a předčasně zestárlá Petruška, které jsme kdysi říkali *Spanilá odpanilá*, a zeptala se: „Hele, a jak dlouho chceš tu legraci ještě dělat?“

„No furt,“ řekl jsem jí, protože poslání jsem si nevybral já, ono si přece vybralo mě.

„A jak chceš živit rodinu? Nebo vydělat na barák? Něco mi evidentně uniká.“

Nastala trapná chvíle ticha, kterou se snažila zachránit tím, že rychle pokračovala: „Jasně, je i spousta hůř placenejch prací, že jo, a dneska to navíc není žádná ostuda, když ženská živí chlapa, že jo? Jsme emancipovaný.“ A pak rychle zdrhla k baru.

Myslela to vážně. Fakt mě to tehdy vzalo. Takhle prostě lidi uvažují, hlavně chlapi, protože je bezpodmínečně nutné poměřovat si délky svých... kravat. Společenská užitečnost je chiméra, nad kterou můžou učitelé někde v koutku onanovat, než je smete realita všedního dne. Rozhlédl jsem se tehdy skelným pohledem po bývalých spolužácích, kterým jako by spadly masky.

Pořád tu vládlo veselí, zároveň ale po očku každý koukal, co má ten druhý, jestli barák, a nebo sockuje v paneláku, čím kdo jezdí do práce, jestli má hromadu podrížených a jestli se klouže na vydřeném svahu na Monínci, nebo lyžuje v Alpách. S hrůzou jsem si uvědomil, co způsobili! Uvědomil jsem si, že se za to, že jsem učitel, stydím, a vzápětí jsem se na

sebe strašně rozzlobil. Musel jsem pryč, musel jsem odtamtud okamžitě vypadnout. Vyběhl jsem bez rozloučení ven a ztratil se do tmy. Účet jsem nechal nezaplacený... co jiného byste čekali od vysokoškolsky vzdělané socky? Jsme Řím těsně před pádem a Vizigóti už stojí před branami, letělo mi hlavou, když jsem se zpitý potácel domů. A jestli někdo neví, co mám na mysli, tak by měl zatraceně rychle sáhnout po učebnici dějepisu, anebo radši ne, protože pak už nebude spát tak klidně.

V dalších dnech jsem se v myšlenkách k tomu srazu vracel, učení mi načas zhořklo a usadila se ve mně zlost, která ne a ne zmizet. Nedokázal jsem tehdy Petrušce odpovédět, přesto jsem ale cítil, že odpověď mám někde v sobě, a asi po dvou týdnech se skutečně zformovala do myšlenky.

Odjakživa jsem byl trochu cholerik, lidi kolem zneklidňovaly náhlé změny mých nálad, a co hůř, zneklidňovaly i mne. Případal jsem si někdy trochu jako divák toho temného bouření, které se ve mně odehrávalo, ale právě učení na mě fungovalo jako spásná oáza. Ne snad, že by mě uklidňovalo, ale dařilo se mu obracet mou pozornost a soustředění jinam, na něco smysluplného. Vždycky mě přitahovala ta bezprostřednost, kontakt s mladými, z nichž někteří ještě nebyli zkažení... dávalo to člověku naději. Když jsem ale nahlédl ještě hlouběji do sebe, našel jsem něco fascinujícího, nehezského, a přitom vábivého, jako když sáhnete až na dno odpadu a vylovíte z něj ohavnou, šlemem olepenou zlatou náušnici... Byla to moc. Moc, kterou cítí každý učitel, když se postaví před třídu. Moc nad stovkou lidí, kterou jsem na gymnáziu učil, a slovem *moc* nemyslím známkování. Z titulu povolání jsem pro tu sebranku nebyl člověkem, lidskou bytostí, která taky něco cítí a která má radosti i starosti podobné jejich vlastním. Jako učitel jsem byl symbolem. Třebas někdy neoblíbeným, opovrhovaným nebo obávaným, zároveň jsem byl autoritou, která stála nad spolužáky, nad jejich kamarády i nad rodiči, nad vším, co dosud ve svém životě potkali. Byl jsem bohem, který rozhodoval o jejich úspěchu nebo selhání. Ať už jsem byl ve své práci dobrý nebo ne, zásadním způsobem jsem formoval jejich životy.

Cítil jsem tu moc jako něco svatého, jako důvěru, kterou nesmím zradit, protože bych tím zničil její smysl. Zároveň mi to zjištění ale způsobilo smutek, protože tohle by Petruška stejně nedokázala pochopit, stejně jako nikdo, kdo to na vlastní kůži nezažil.

Učení mě vyčerpávalo, pořád ale byly i dny, kdy jsem měl pocit, že mi stejnou dávku energie vrací. Když jsem nad tím teď přemýšlel, marně jsem se snažil vzpomenout si, kdy skončily.

Jako by Lucin uhadl, že přišel správný čas, třískl mi o stůl s jackem a opřel se o desku dlaněmi.

„Ohledně tvého učení jsem klidnej. Stěžuješ si už roky, ale kdybys dokázal přestat, dávno bys to udělal. Máš ty koloušky pod kůží, a dokud neodmaturuje poslední z tvý třídy, tak to nevzdáš. A pak dostaneš novou třídu.“

„O tom mi ani nemluv. Podívej se na ty sračky,“ udeřil jsem pěstí do papírů. „No jen se na ty slohovky podívej. Jestli budou předvádět to co teď, tak jich neproleze ani půlka...“

„Tak víš co? Až tě to přestane bavit, můžeš mi tu cítit skleničky, učitelské,“ navrhl Lucin. „Anebo si otevři kavárnu jako já! Uvidíme, jak se budeš tvářit po pěti deštivejch, k smrti nudnejch tejdnech, kdy ti tam nepáchne ani noha...“

Málem jsem se urazil. „Moje nohy, koukám, nepočítáš.“

„Ty seš kamarád, to je něco jinýho. To se nepočítá, protože sem chodíš za mnou.“

„Nech si zdát. Chodím sem na dobrý kafe a platím za něj. Ty jsi něco jako nutný zlo.“

Lucin mi předvedl přehlídku bílých zubů. „Seš ošklivej. Myslim, že ti do toho kafe příště něco přimíchám.“

„Mrtvej zákazník neplatí... to je základ většiny služeb. Tak na to mysl.“

Cítil jsem se čím dál hůř, náhle mě sevřela úzkost. Sáhl jsem do kožené bundy a vylovil plato prášků, dva jsem vyloupil do dlaně a hodil si je do krku.

„Chceš něco na zapití?“

Zuřivě jsem zavrtěl hlavou a zkoušel je nasucho polknout.

„Co je to za svinstvo?“ nedal se Lucin.

„Přestávám kouřit, tak žeru nějaký nikotinový pilule. Málo spím. Moc piju,“ shrnul jsem to.

„Ani jsem nevěděl, žeš hulil. Tak proto jsme takový netýkavý?“

„Tady máš kilo, drobný si nech. A pozdravuj Romana. Jak se vlastně má?“

Lucin se odmlčel, dost dlouho na to, abych jeho další větě nevěřil. „Roman? V pohodě. Vždyť ho znáš, furt by seděl doma a lepil si modýlky. Jak malej kluk.“

Zeptal jsem se sám sebe, jestli chci vědět, co za problémy řeší se svým přítelem. Lucin byl fajn. Tak maximálně půl hodiny denně, což právě uplynulo, a tak jsem se radši vydal domů.

Bylo mi líp. Zatraceně líp. Když jsem vcházel do našeho činžáku, skoro jsem si pískal. Napadlo mě, že Lucin mi do toho kafe nejspíš přisypal nějaký drogy. Nebo to byla práce jacka? *Good work, jack!*

Ve stinném vestibulu jsem málem zakopl o sousedku, která bydlí ve dvanáctém pode mnou. Matylda Blechová byla osamělá stará paní, což ale nebyl přesný popis. Mnohem lépe k ní sedělo označení záštiplná potvora, která šurje po baráku schody jen proto, aby věděla, co se kde šustne. Měli jsme už dřív několik konfliktů, jednou to byl úklid chodby, podruhé mě obvinila z toho, že jí klepu popel na balkon, kde suší prádlo. Já jsem ale popel nikdy z okna neklepal, čestně, to bych si pamatoval. Můj chabý odpor tehdy bez problémů rozbila tím, že mě vůbec neposlouchala. „Nemáte žádnou úctu k práci člověka. Všichni jste stejní!“ ječela na mě, a já si v duchu říkal, že sice nevím, kam se poděl pan Blecha, ale pro jeho dobro doufám, že někam zatraceně daleko, nebo že je mrtvý.

Když jsem ji při návratu domů zahlédl cestou k výtahu, napadlo mě, jestli existuje víc stereotypní představa než klebetivá sousedka drbající schody? Ona je ale fakt šmudlala, akorát neměla hadr, ale nějaký příšerný vehíkl pocházející z teleshoppingové dílny zlatem ověšeného guru – Horsta Fuchse.

„Dobrej, paní Blechová.“

Něco zamumlala, nechala mě dojít až ke kovovým dveřím zdviže. „Tak si, pane Drást, představte, že někdo zas hulil ve výtahu.“

„Fakt?“

„Je to bezohlednost, tohleto...“

„Však vy toho parchanta dostanete. To se klidně vsadím,“ řekl jsem stále v dobré náladě a pronásledován jejím ublíženým pohledem jsem nastoupil do kabiny. Přirazil jsem za sebou dveře, zatímco jsem těžko dusil rozverný smích. Bylo mi dobře a bříško mě hřálo. Zmáčkl jsem knoflík se třináctkou a výtah se měkce rozjel. Vzdálené hrkání a lehké otřesy

kabiny mě nesly k nebesům. Protřel jsem si palec a ukazovák, protože jsem ucítil na bříšku prstu vlhkost. Podíval jsem se na prst a podívil se, protože byl upatlaný od něčeho tmavého. Vzápětí mi došlo, že jsem se asi o něco otřel při stisku tlačítka na panelu. Tmavá sraženina se mezi prsty drolila. Přičichl jsem k ní, ale nic výrazného jsem neucítil.

Když jsem přišel domů, zamířil jsem do koupelny, abych si umyl ruce. Pustil jsem vodu a pod vlažný proud vrazil prsty. Podíval jsem se do zrcadla.

„Nazdar, rošťáku,“ řekl jsem už beze stopy úsměvu. Tmavé pytle pod očima nešlo přehlédnout. Hnědé duhovky se ztrácely pod opuchlými víčky, na vrásky na čele by se dala obstojně vybrnkat serenáda. Pleť jsem měl bledou od narození, ve strništi plnovousu i na skráních přibývalo šedých nitek. Radši jsem ten neveselý pohled opustil a vypnul vodu.

V umyvadle se slévalo několik světle červených kapek, nevšiml jsem si, že bych se někde říznul, a pak mi došlo, že to jen voda rozpustila drobký sraženiny z výtahu. Stěny koupelny jako by se kolem mě sevřely, místnost se zmenšila a pokrivila a odraz v zrcadle se zdeformoval tak, že připomínal petřínské bludiště. Byla to krev. Zatočila se mi hlava tak, že jsem ztěžka dosedl na vanu. Musel jsem se opřít o zeď, bílé kachličky mi tančily před očima.

Něco zachrochtalo v odpadu vany – v labyrintu trubek se cosi hemžilo. Ozývalo se to z černého hrdla odtoku. Sklouzl jsem k němu očima a na předloktích mi vyskočila husí kůže. Další zabublání bylo mnohem hlasitější, vylekalo mě tak, že jsem sebou trhl. Vstal jsem a opatrně se nad odtok nahnul. Uvnitř se něco chvělo, možná i hýbalo. Slyšel jsem chropění, z něhož má představivost téměř tvořila slova... Stejně jako mě dělilo, mě i přitahovalo. Sklonil jsem se až dolů a ucítil podivný nasládlý pach. Byla to zvláštní a nepříjemná vůně, jakou vydává tlení a vyčpělý květinový parfém. Díval jsem se do té černé díry a najednou jsem měl intenzivní pocit, že se něco skrz mřížku odtoku dívá na mě. Ucítil jsem, jak mi vstávají na zátylku vlasy. Hrůza mi stáhla hrudník tak, že to zasychelo, když z něj unikl vzduch, a já se roztřásl.

„Tohle není normální,“ zašeptal jsem. „Magoříš. Jsi dost statečnej, abys to přiznal aspoň sám sobě?“ Zvuk hlasu se mi vrátil zkreslený dlaždičkami.

Nejsem, pomyslel jsem si.

Uprchl jsem z koupelny, proběhl obývánkem a zapnul rádio i televizi. Rozsvítil jsem všechna světla, přestože byl den. Odešel jsem do kuchyně, abych si uvařil kafe, a zůstal hledět na plnou nákupní tašku postavenou na kuchyňské lince. Nedůvěřivě jsem se k ní vydal, nahlédl do ní a opatrně, jako by byly z porcelánu, začal jsem z ní jednu po druhé vykládat potraviny. Zteplalé mléko, uvadlý salát, gumové rohlíky, tvaroh, camelky a další potraviny. Ze všech kapalo něco podivného, sladkého, až jsem se propracoval ke dnu, kde ve žluté břečce plavala krabička od oblíbené zmrzliny. Marně jsem si lámal hlavu, kde se tu taška vzala, paměť mi nenabízela nic. Úplně na dně lepkavého moře ležel papírek, který jsem opatrně zvedl a hřbetem ruky otřel.

Byl to mokrý paragon. Odnosl jsem ho k oknu a v denním světle zkoumal drobná písmena a stěží čitelná čísla. Kousl jsem se do rtu. Byl to včerejší nákup, zaplacený kartou. Já si ale nepamatoval, že bych včera nakupoval.

Fascinovaně jsem přešel k počítači. Když jsem se logoval do internetového bankovníctví, ani jsem nevnímal čvachtavé zvuky, jaké na klávesnici vydávaly olepené prsty. Devítimístný kód jsem vyfukal z paměti, konečně jsem se přihlásil a nechal si zobrazit výjezd včerejších plateb. Z mého účtu dnes ráno opravdu odešlo čtyři sta sedmdesát korun.

Chvilí jsem jenom tak seděl s dlaněmi položenými na stole. Cítil jsem ulepená bříska prstů, dotýkající se ubrusu. Chvěly se. Pohled mi sklouzl ke krabičce cigaret. Popadl jsem ji a z přihrádky vytáhl krabičku sirek. Vydal jsem se na balkon.

Foukal vítr. Opřel jsem se o zeď a pomalu jsem se po ní sesunul až do sedu. Třesoucími se prsty jsem roztrhl camelky a jednu vyklepl.

„Vem si mě do pusy, řekla cigareta,“ řekl jsem a zmocnil se jí svými rty. Přisál jsem se k filtru jako pacient JIPky ke kapačce a vtáhl do plic blahodárný smrtící kouř. Vstřebával jsem ho celou svou bytostí, až se mi zatočila hlava, cítil jsem, jak do mě proniká horký, pálicí vzduch, a pak jsem se rozkašlal, až mě bolely plíce. Nedbal jsem ale a natáhl znovu. Nutil jsem se k tomu, protože to byla medicína, bylo to pro mě dobré, očišťovalo mě to... Jen málo věcí mě teď mohlo zachránit.

Opřel jsem se ramenem o mříž balkonů a pohlédl na svět z výše třináctého patra.